

Sygn. akt II K 373/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Szyborska

Protokolant: Katarzyna Berk

pod nieobecność Prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) w W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 03 października 2016 roku, 02 grudnia 2016 roku, 06 marca 2017 roku, 24 listopada 2017 roku

sprawy **S. K.**

syna P. i A. z domu B.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to że:

w dniu 31 stycznia 2015 roku w W. na ul. (...) z restauracji (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci trzech kurtek męskich o łącznej wartości 900 zł, czym działał na szkodę K. K., L. K. i R. D.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk

orzeka

I. oskarżonego **S. K.** w ramach zarzucanego mu czynu, uznaje za winnego popełnienia tego, iż w dniu 31 stycznia 2015 roku dokonał kradzieży kurtki na szkodę L. K. o wartości 400 (czterystu) złotych, to jest wykroczenia z art. 119 § 1 kw i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2017.966) umarza postępowanie;

II. oskarżonego **S. K.** w ramach zarzucanego mu czynu, uznaje za winnego popełnienia tego, iż w dniu 31 stycznia 2015 roku dokonał kradzieży dwóch kurtek na szkodę K. K. i R. D. o łącznej wartości 500 (pięćset) złotych, to jest wykroczenia z art. 119 § 1 kw i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2017.966) umarza postępowanie;

III. na podstawie art. 118 § 2 kpk koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 373/15

UZASADNIENIE

W dniu 31 stycznia 2015 roku dwaj kucharze – L. K. oraz K. K. pracowali w restauracji (...) w W., mieszczącej się przy ulicy (...). Pracę rozpoczęli od godziny 11.00. Pracownicy przebiegali się do pracy w pomieszczeniu socjalnym, znajdującym się w korytarzu od zaplecza. Drzwi do tego pomieszczenia były otwarte. Tam zostawiali również swoje rzeczy osobiste, ubrania. Tego dnia, do restauracji przyszedł kolega L. K. i K. R. D. i on również zostawił swoją kurtkę na zapleczu.

Dowód:

- zeznania N. S. k. 9, ujawnione na k. 516, k. 515v-516
- zeznania L. K. k. 29v, ujawnione na k. 672v, k. 672-672v
- zeznania K. K. k. 32v, ujawnione na k. 672v
- zeznania R. D. k. 35v, ujawnione na k. 522v, k. 522v

W dniu 31 stycznia 2015 roku, około godziny 19:08 na zaplecze restauracji wszedł S. K. i zabrał kurtkę, której właścicielem był L. K.. Kurtka ta była warta około 400 złotych. S. K. wyszedł z restauracji.

Dowód:

- zeznania N. S. k. 9v, ujawnione na k. 516, k. 515v
- zeznania Ł. M. k. 12v, ujawnione na k. 515v
- płyta k. 19, ujawniona na k. 673
- protokół oględzin nagrania k. 25, ujawniony na k. 673

Tego dnia, około godziny 19.20-19.30 L. K. zgłosił zaginięcie jego kurtki z pokoju socjalnego. Zauważył jej brak, gdy chciał wyjść na przerwę, na papierosa. W tym czasie dwie pozostałe kurtki jeszcze wisały. N. S. (2), menager restauracji, zaczął przeglądać monitoring i ujawnił moment zaboru.

Dowód:

- zeznania N. S. k. 9-9v, ujawnione na k. 516, k. 515v-516v
- zeznania L. K. k. 29v, ujawnione na k. 672v, k. 672v
- zeznania K. K. k. 32v, ujawnione na k. 672v
- zeznania R. D. k. 35v, ujawnione na k. 522v, k. 522v

Okolo godziny 19:41 S. K. wrócił do restauracji i ponownie z pokoju socjalnego, znajdującego się na zapleczu zabrał dwie kurtki. Jedna z nich należała do K. K. i była warta około 100 złotych, zaś druga należała do R. D. i była warta około 400 złotych. Następnie S. K. wyszedł z restauracji.

Dowód:

- zeznania N. S. k. 9v, ujawnione na k. 516, k. 515v
- zeznania Ł. M. k. 12v, ujawnione na k. 515v
- płyta k. 19, ujawniona na k. 673
- protokół oględzin nagrania k. 25, ujawniony na k. 673

Po około godzinie czasu, gdy L. K. ponownie chciał wyjść na papierosa, to zauważył brak dwóch kolejnych kurtek – K. K. oraz R. D.. Ponownie L. K. poszedł do N. S. (2), aby obejrzeć monitoring. Ujawniono moment kradzieży kurtek.

Dowód:

- zeznania N. S. k. 9-9v, ujawnione na k. 516-516v

- zeznania L. K. k. 29v, ujawnione na k. 672v

- zeznania K. K. k. 32v, ujawnione na k. 672v

- zeznania R. D. k. 35v, ujawnione na k. 522v

Następnie, N. S. (2) wyszedł z restauracji i sprawdził podwórze, aby ujawnić sprawcę. Zadzwoił na Policję i rozglądał się po ulicy. Wtedy zauważył grupkę osób, która weszła do pobliskiej kamienicy. Wśród nich zobaczył S. K., którego rozpoznał jako sprawcę. W tym czasie przyjechała Policja. Policjanci obejrzel nagrania z monitoringu. N. S. (2) wskazał policjantom, gdzie znajdował się S. K.. Policjanci poszli na wskazane miejsce, a N. S. (2) wrócił do restauracji. Policjanci w kamienicy ujawnili m.in. S. K., który podczas rozpytania przyznał się do kradzieży kurtek. S. K. wskazał, gdzie wyrzucił kurtki. Po chwili policjanci przyszedli do restauracji i poprosili o drabinę, gdyż okazało się, że kurtki leżały na garażu, w podwórzu obok restauracji. Policjanci oddali kurtki właścicielom.

Dowód:

- zeznania N. S. k. 9v-10, ujawnione na k. 516, k. 515v-516

- zeznania Ł. M. k. 12v, ujawnione na k. 515v, k. 515v

- zeznania L. K. k. 29v, ujawnione na k. 672v, k. 672v

- zeznania K. K. k. 32v, ujawnione na k. 672v

- zeznania R. D. k. 35v, ujawnione na k. 522v, k. 522v

S. K. został zatrzymany przez Policję, po tym, jak podjął próbę ucieczki w kierunku ulicy (...). W tym czasie S. K. znajdował się pod wpływem alkoholu.

Dowód:

- zeznania N. S. k. 10, ujawnione na k. 516

- zeznania Ł. M. k. 12v-13, ujawnione na k. 515v

- protokół zatrzymania k. 2, ujawniony na k. 673

- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 7, ujawniony na k. 673

- świadectwo wzorcowania k. 7a, ujawnione na k. 673

S. K., zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem, odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

N. S. (2), pracownik restauracji (...) w W., składając zeznania podał, od której godziny pokrzywdzeni – L. K. i K. K. pracowali w dniu zdarzenia w restauracji. W tej części Sąd uznał za wiarygodne zeznania N. S. (2), albowiem w toku postępowania nie przedstawiono jakiegokolwiek dowodu, który by podważał wiarygodność zeznań świadka w tym fragmencie, a ponadto, fakt, iż wskazani pokrzywdzeni pracowali w dniu zdarzenia w restauracji, potwierdzili oni sami w swych zeznaniach. N. S. (2) podał również, gdzie były przechowywane rzeczy pracowników, w tym ich ubrania. W tym fragmencie Sąd dał wiarę zeznaniom N. S. (2), albowiem były one spójne z zeznaniami L. K., K. K., R. D.. N. S. (2) zeznał, kiedy i w jakich okolicznościach dowiedział się o kradzieży kurtek. W tej części Sąd dał wiarę zeznaniom N. S. (2), albowiem były one spójne z zeznaniami L. K., jak i dodatkowo były one spójne z zeznaniami K. K. i R. D..

Jednocześnie, w tym miejscu należało mieć na względzie, iż konfrontując treść zeznań N. S. (2) i L. K., Sąd zauważył ich rozbieżność. N. S. (2) zeznał, że dowiedział się o drugiej kradzieży po około 10-15 minutach od pierwszej informacji. L. K. zeznał, że poinformował o drugiej kradzieży kurtek N. S. (2) po godzinie, gdy ponownie wychodził na zewnątrz, na papierosa, a następnie, co już wynikało ze spójnych zeznań N. S. (2) i L. K., została o tym zawiadomiona Policja. Ł. M. (2) zeznał, że o kradzieży kurtek otrzymał informację około godziny 20:45. W takiej sytuacji, za wiarygodną należało uznać wersję L. K., tym bardziej, iż, jak wynikało z zeznań samego N. S. (2), L. K. poinformował go o pierwszym zabraniu kurtki około godziny 19:30, a z nagrania monitoringu wynikało, iż do drugiej kradzieży doszło około godziny 19:41, a w tym czasie na zaplecze z obsługi wchodziła jedynie kobieta, po wyjściu S. K. z zaplecza. Mając powyższe na uwadze, zeznania N. S. (2) co do podania czasu przekazania mu informacji o drugiej kradzieży nie mogła się ostać, także w świetle zasad logiki. Na rozprawie N. S. (2) dodał, iż w trakcie oglądania pierwszego monitoringu, doszło do drugiej kradzieży. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania N. S. (2), gdyż korespondowały one z zeznaniami L. K., jak i były zgodne z nagraniem z monitoringu oraz protokołem oględzin nagrania. N. S. (2) opisał, co zostało ujawnione na nagraniu z monitoringu z restauracji. W tym fragmencie jego zeznania były zgodne z ujawnionym nagraniem z monitoringu oraz z protokołem oględzin monitoringu, dlatego też Sąd dał im wiarę. Były one spójne z zeznaniami L. K., K. K. i R. D. oraz z zeznaniami Ł. M. (2). W dalszej części, N. S. (2) opisał w jaki sposób i w jakich okolicznościach został ujawniony sprawca kradzieży. W tym fragmencie jego zeznania korespondowały z zeznaniami Ł. M. (2) i dlatego Sąd dał im wiarę. N. S. (2) podał także, gdzie zostały odnalezione skradzione kurтки oraz potwierdził, że zostały one zwrócone pokrzywdzonym. W tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne zeznania N. S. (2), gdyż korespondowały one z zeznaniami L. K., K. K. i R. D. oraz z zeznaniami Ł. M. (2). N. S. (2) dodał również, iż S. K. został zatrzymany. W tej części jego zeznania należało uznać za wiarygodne, gdyż były one zgodne z przedłożonym w sprawie protokołem zatrzymania osoby.

Ł. M. (2), policjant biorący udział w zatrzymaniu S. K., zeznał w jakich okolicznościach dowiedział się o kradzieży kurtek. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania Ł. M. (2), albowiem korespondowały one z zeznaniami N. S. (2). Ponadto, fakt, iż w sprawie została zawiadomiona Policja wynikał także z zeznań L. K., K. K. i R. D.. Zeznania te uzupełniały zeznania N. S. (2). Sąd zauważył, iż składając zeznania Ł. M. (2) podał inną nazwę restauracji, lecz wskazał ten sam, co N. S. (2) oraz L. K., K. K. i R. D. adres, tak więc zauważona przez Sąd nieścisłość nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia. Następnie, Ł. M. (2) opisał, co zostało ujawnione na nagraniu z restauracji. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania Ł. M. (2), gdyż korespondowały one z zeznaniami N. S. (2), jak i były zgodne z ujawnionym nagraniem i protokołem oględzin nagrania. Ł. M. (2) zeznał, w jakich okolicznościach został ujawniony S. K. jako sprawca kradzieży. W tej części zeznania Ł. M. (2) były spójne z zeznaniami N. S. (2), dlatego też Sąd dał im wiarę. Ł. M. (2) podał również, gdzie zostały ujawnione skradzione kurтки. W tej części jego zeznania korespondowały i uzupełniały zeznania N. S. (2), dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. Ł. M. (2) potwierdził, że kurтки zostały zwrócone pokrzywdzonym. W tym zakresie jego zeznania korespondowały z zeznaniami N. S. (2), jak i z zeznaniami L. K., K. K. i R. D.. Ł. M. (2) opisał okoliczności, w jakich został zatrzymany S. K.. W tej części Sąd dał wiarę jego zeznaniom. Co do wskazanej ucieczki i pościgu, to w toku postępowania nie przedstawiono żadnego dowodu, który by podważał wiarygodność zeznań Ł. M. (2) w tym fragmencie. Co do faktu ujęcia oskarżonego, to zeznania Ł. M. (2) korespondowały z zeznaniami N. S. (2), jak i były zgodne z przedłożonym protokołem zatrzymania osoby. Ł. M. (2) wskazał też, iż S. K. w tym czasie znajdował się pod wpływem alkoholu. W tej części jego zeznania były zgodne z przedłożonym w sprawie protokołem z przebiegu badania stanu trzeźwości, dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne.

Sąd zwrócił uwagę na zeznania Ł. M. (2), który opisał wygląd sprawcy kradzieży, ujawniony na nagraniu monitoringu i potwierdził, iż rysopis S. K. był zgodny z tym ujawnionym. Ponadto, Ł. M. (2) podał, że w trakcie rozpytania, S. K. przyznał się do kradzieży kurtek. W tym fragmencie Sąd dał wiarę zeznaniom Ł. M. (2). W toku postępowania nie przedłożono jakiegokolwiek dowodu, który by podważał wiarygodność tych zeznań. Sąd miał na uwadze także, iż Ł. M. (2) był policjantem, który widział bezpośrednio S. K., na nagraniu monitoringu, jak i zaraz po jego obejrzeniu. S. K. był ubrany tak samo, zarówno podczas zdarzenia, jak i podczas jego zatrzymania. Rysopis S. K. odpowiadał rysopisowi osoby ujawnionej na nagraniu. Nie bez znaczenia pozostawał również fakt, iż Ł. M. (2) był osobą obcą dla S. K. i nie ujawniono w toku postępowania jakiegokolwiek powodu, dla którego miałby on bezpodstawnie wskazywać oskarżonego jako sprawcę.

L. K., składając zeznania wskazał, iż on oraz K. K. byli zatrudnieni w restauracji (...) w W. jako kucharze i w dniu zdarzenia byli w pracy. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania L. K., albowiem korespondowały one z zeznaniami N. S. (2), K. K. i R. D.. L. K. zeznał, że tego dnia odwiedził ich w restauracji ich kolega – R. D.. W tym fragmencie jego zeznania korespondowały z zeznaniami K. K. i R. D., jak i z zeznaniami N. S. (2), dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. L. K. opisał w jakich okolicznościach ujawnił brak jego kurtki, a następnie brak kurtek pozostałych pokrzywdzonych. W tej części jego zeznania były spójne z zeznaniami Ł. M. (2), jak i N. S. (2). Korespondowały one z zeznaniami również K. K. i R. D.. Zeznania te wzajemnie się uzupełniały. L. K. podał w jakiej kolejności przedmiotowe kurtki zostały skradzione. W tym fragmencie jego zeznania były spójne z zeznaniami N. S. (2), jak i z zeznaniami K. K. i R. D., a ponadto, były zgodne z ujawnionym nagraniem z monitoringu oraz protokołem oględzin nagrania, dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. Odnośnie rozbieżności w zeznaniach L. K. i N. S. (2), co do czasu zgłoszenia menagerowi kradzieży kurtek, patrz powyżej. L. K. potwierdził, że po ujawnieniu kradzieży kurtek, był oglądany monitoring w restauracji, aby ujawnić moment kradzieży. W tej części jego zeznania były spójne z zeznaniami N. S. (2) i Ł. M. (2), jak i z zeznaniami K. K. i R. D., dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. Ponadto, L. K. zeznał, że menager restauracji zgłosił kradzież na Policję, a następnie wyszedł z policjantami na zewnątrz. W tym fragmencie jego zeznania korespondowały z zeznaniami zarówno K. K. i R. D., N. S. (3), jak i Ł. M. (2) i wzajemnie się uzupełniały. L. K. zeznał, że kurtki zostały odzyskane. W tej części jego zeznania były spójne z zeznaniami K. K., R. D., N. S. (2) i z zeznaniami Ł. M. (2), dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. L. K. podał wartość swojej kurtki na 400 złotych. Na rozprawie nie był w stanie podać żadnych więcej szczegółów dotyczących zarówno samej odzieży, jak i jej zakupu, co by pozwoliło na zweryfikowanie tejże okoliczności. W takiej sytuacji, gdy w toku postępowania nie przedstawiono żadnego dowodu, który by w sposób skuteczny podważał wiarygodność zeznań L. K. w tym fragmencie, Sąd dał im wiarę. Zeznania te były zgodne także z zasadami doświadczenia życiowego.

K. K. w swoich zeznaniach wskazał, iż gdzie pracował i na jakim stanowisku oraz kto z nim pracował. W tym fragmencie jego zeznania były spójne z zeznaniami N. S. (2) oraz L. K. i R. D., dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. K. K. potwierdził, iż w dniu zdarzenia N. S. (2) złożył w imieniu pokrzywdzonych zawiadomienie o kradzieży kurtek. W tym fragmencie jego zeznania korespondowały z zeznaniami N. S. (2), L. K., R. D. jak i zeznaniami Ł. M. (2), dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. K. K. wskazał, w której części restauracji doszło do kradzieży. W tej części jego zeznania były spójne z zeznaniami N. S. (2), jak i L. K., R. D.. Były one zgodne również z ujawnionym nagraniem z monitoringu i protokołem oględzin tego nagrania. Mając powyższe na względzie, Sąd dał wiarę zeznaniom K. K. w tym fragmencie. K. K. dodał, iż w dniu zdarzenia odwiedził ich w restauracji także kolega R. D.. W tej części jego zeznania były spójne z zeznaniami L. K. i R. D., jak i z zeznaniami N. S. (2), dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. K. K. zeznał, kto poinformował kolegów o braku kurtek i w jaki sposób została ujawniona kradzież. W tym zakresie Sąd dał wiarę jego zeznaniom, gdyż były one spójne z zeznaniami L. K. i R. D., jak i były spójne z zeznaniami N. S. (2) i Ł. M. (2), jak i były zgodne z przedłożonym w sprawie nagraniem z monitoringu i protokołem oględzin tego nagrania. K. K. potwierdził, iż do restauracji została wezwana Policja, a po obejrzeniu przez nich monitoringu, wyszli oni wraz z menagerem na zewnątrz. Zeznania te korespondowały z zeznaniami L. K., R. D. i Ł. M. (2). Były one spójne z zeznaniami N. S. (2) i je uzupełniały. Mając na względzie powyższe, Sąd dał wiarę tym zeznaniom. K. K. potwierdził, że pokrzywdzeni odzyskali skradzione kurtki. W tej części, zdaniem Sądu, zeznania te zasługiwały na walor wiarygodności, albowiem były one spójne z zeznaniami N. S. (2), Ł. M. (2), L. K. i R. D.. K. K. wskazała na wartość swojej kurtki 100 złotych. W takiej sytuacji, gdy w toku postępowania nie przedstawiono żadnego dowodu, który by w sposób skuteczny podważał wiarygodność zeznań K. K. w tym fragmencie, Sąd dał im wiarę. Zeznania te były zgodne także z zasadami doświadczenia życiowego.

R. N. D. składając zeznania, potwierdził, iż w dniu zdarzenia był w odwiedzinach w restauracji, gdzie pracowali jako kucharze jego koledzy – L. K. i K. K.. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne jego zeznania, gdyż były one spójne z zeznaniami L. K. i K. K., jak i były spójne z zeznaniami N. S. (2). R. D. opisał w jakich okolicznościach dowiedział się o kradzieży kurtek, zarówno należącej do L. K., oraz należącej do K. K. i do niego. W tym zakresie jego zeznania były spójne z zeznaniami L. K. i K. K., dodatkowo - N. S. (2) i Ł. M. (2). R. D. zeznał, iż w związku ze zdarzeniem została zawiadomiona Policja. W tym fragmencie jego zeznania były spójne z zeznaniami L. K., K. K., N. S. (2) i Ł. M. (2), dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. R. D. dodał, że policjanci wyszli na zewnątrz z menagerem. W tej części jego

zeznania były spójne z zeznaniami L. K., K. K. i Ł. M. (2) i dlatego Sąd uznał je za wiarygodne. R. D. zeznał, że kurtki zostały odzyskane. W tej części zeznania te należało uznać za wiarygodne, gdyż korespondowały one z zeznaniami L. K., K. K., N. S. (2) i Ł. M. (2). R. D. potwierdził, że na nagraniu z monitoringu widać było moment kradzieży kurtek. W tej części jego zeznania były spójne z zeznaniami L. K., K. K., N. S. (2) i Ł. M. (2), jak i były zgodne z ujawnionym nagraniem oraz przedłożonym protokołem oględzin nagrania. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał za wiarygodne zeznania R. D.. R. D. wskazał na wartość swojej kurtki. Na rozprawie nie był w stanie podać żadnych więcej szczegółów dotyczących zarówno samej odzieży, jak i jej zakupu, co by pozwoliło na zweryfikowanie tejże okoliczności. W tym fragmencie, w toku postępowania nie przedstawiono żadnego dowodu, który by w sposób skuteczny podważał wiarygodność zeznań K. K. dlatego też Sąd dał im wiarę. Zeznania te były zgodne także z zasadami doświadczenia życiowego.

Sąd uznał za wiarygodne **dowody z przedłożonych dokumentów**. Zostały one sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania, przez organy do tego uprawnione. Nie budziły wątpliwości Sądu, ani nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd uznał za wiarygodne **nagranie z monitoringu**. Ujawniono na nim moment zaboru kurtek. Nagranie to było zgodne z zeznaniami pokrzywdzonych, jak i z zeznaniami N. S. (2) i Ł. M. (2). Na podstawie tego nagrania Ł. M. (2) wytypował oskarżonego jako sprawcę kradzieży. Nagranie to uzupełniało materiał dowodowy. Było również zgodne z przedłożonym protokołem oględzin nagrania.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego oraz poczynionych ustaleń, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia dwóch wykroczeń, zakwalifikowanych każde z nich z art. 119 § 1 kw.

Oskarżonemu zarzucono, iż w dniu 31 stycznia 2015 roku, w W., przy ul. (...) z restauracji (...) dokonał zaboru w celu przyłączenia mienia w postaci trzech kurtek męskich o łącznej wartości 900 zł, czym działał na szkodę L. K., K. K. i R. D., a czyn ten został zakwalifikowany z art. 278 § 1 kk.

W związku z tym, iż kradzież jest przestępstwem tzw. przepołowionym, w zależności od wartości skradzionych rzeczy, zachowanie dane może wypełniać znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kk. Przepis ten stanowi, iż odpowiedzialności podlega kto kradnie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. Wskazać należy, iż zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 09 września 2016 roku w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r (Dz. U. 2016, poz. 1456) minimalne wynagrodzenie za pracę w 2017 roku zostało ustalone w wysokości 2000 złotych, a więc wartość progowa wykroczenia wynosiła 500,00 złotych. Kradzież z art. 119 § 1 kw stanowi dokonanie zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej w rozumieniu art. 278 § 1 kk.

Sąd miał na względzie w tym wypadku również treść art. 91 § 1 kk, w myśl którego jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. „Stosując art. 91 § 1 kk, przy spełnianiu wymienionych w nim przesłanek, zawsze należy oskarżonemu najpierw przypisać popełnienie konkretnych przestępstw, ze wskazaniem ich kwalifikacji prawnej, czyli określeniem przepisów ustawy karnej, pod które konkretnie przypisany czyn podpada, a następnie wymierzyć za nie jedną karę z powołaniem art. 91 § 1 kk” (wyr. SA w Białymstoku z dnia 11 czerwca 2014 roku, II Aka 115/14, Lex nr 1511614).

Przenosząc powyższe rozważania na realia niniejszej sprawy, to zaznaczyć należało w pierwszej kolejności, iż z zeznań N. S. (2), Ł. M. (2), L. K., K. K. i R. D., a przede wszystkim z ujawnionego nagrania z monitoringu i protokołu oględzin wynikało, iż S. K. w dniu 31 stycznia 2015 roku, dopuścił się dwóch czynów kradzieży. Pierwsza kradzież miała miejsce o godzinie 19:08 i w tym czasie dokonał on kradzieży kurtki na szkodę L. K. o wartości 400 złotych, a następnie – o godzinie 19:41 dopuścił się kolejnej kradzieży łącznie dwóch kurtek: na szkodę K. K. o wartości 100 złotych i na szkodę R. D. o wartości 400 złotych. W takiej sytuacji, aby można było przypisać oskarżonemu popełnienia obu przestępstw z art. 278 § 1 kk, to wartość szkody z każdego przestępstwa musiałaby przekraczać wartość 500 złotych. W realiach niniejszej sprawy, taka sytuacja nie zachodziła. W związku z tym, rozważaniu podlegało jedynie, czy oskarżony

dopuszczył się wykroczenia z art. 119 § 1 kw. Mając na uwadze treść zeznań Ł. M. (2) i N. S. (2), którzy rozpoznali oskarżonego jako sprawcę, a Ł. M. (2) dokładnie opisał i porównał rysopis oskarżonego z rysopisem sprawcy, to Sąd nie miał wątpliwości, przypisując S. K. popełnienie wskazanych wykroczeń. Sąd oparł się w tym zakresie także na nagraniu z monitoringu oraz protokole oględzin nagrania. Co do określenia wartości kurtek, to Sąd, jak to wskazano powyżej, oparł się na zeznaniach pokrzywdzonych - L. K., K. K. i R. D.. Z ich zeznań wynikało, iż wartość szkody wynikała z każdego z czynów nie przekroczyła kwoty 500 złotych.

W tym miejscu należało podkreślić, iż nie mogła się ostać zaproponowana przez oskarżyciela publicznego kwalifikacja prawna, ujmująca kradzież wszystkich trzech kurtek o łącznej wartości 900 złotych jako jeden czyn. Jak to wskazano powyżej, przedłożony w sprawie materiał dowodowy, w sposób nie budzący wątpliwości wskazywał na dwa, odrębne zachowania oskarżonego.

W toku postępowania nie ujawniono również dowodu, aby móc przypisać oskarżonemu działanie w warunkach art. 12 kk. W myśl art. 12 kk, sprawca odpowiada za czyn ciągły, gdy dwa lub więcej zachowań podejmuje w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co uważa się za jeden czyn zabroniony.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynikało, aby S. K. miał z góry powzięty zamiar, który przecież należało w każdym wypadku udowodnić, a nie jedynie domniemywać, co do dokonania kradzieży owych trzech kurtek. Nic o tym nie świadczyło, gdyż sam oskarżony nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie można było wykluczyć sytuacji, iż po kradzieży pierwszej kurtki, kiedy zobaczył on, jaki łatwy dostęp miał do niezabezpieczonej odzieży, ponownie podjął działania w celu kradzieży kolejnych kurtek. Nadmienić tylko wypadało, iż sam oskarżyciel nie widział, aby spełnione zostały przesłanki z art. 12 kk, gdyż nie dał temu wyrazu w zaproponowanej kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu.

Uznając, iż S. K. dopuścił się popełnienia przypisanych mu wykroczeń, Sąd w dalszej kolejności badał czy sprawca mógł zostać ukarany. W tym zakresie analizie podlegały przepisy dotyczące przedawnienia karalności czynu. W myśl art. 5 § 1 pkt 4 kpw, umarzeniu podlega postępowanie, gdy nastąpiło przedawnienie orzekania. Termin do przedawnienia orzekania wskazywał w swej treści art. 45 kw. W tym wypadku, Sąd miał na względzie, iż pomiędzy czynami oskarżonego a momentem orzekania nastąpiła zmiana przepisów w tym przedmiocie. Owa zmiana została wprowadzona ustawą z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U.2017.966). Zgodnie z art. 6 owej ustawy nowelizującej, do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu zawarte w ustawie, o której mowa w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął. Ustawa ta zaczęła obowiązywać z dniem 01 czerwca 2017 roku. W takiej sytuacji, gdy do czynów doszło w dniu 31 stycznia 2015 roku, zastosowanie miał art. 45 § 1 kw, w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją z dnia 23 marca 2017 roku. W myśl przepisu art. 45 § 1 kw sprzed nowelizacji, karalność wykroczenia ustaje jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym czasie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.

Czyny w niniejszej sprawie zostały popełnione w dniu 31 stycznia 2015 roku. Postępowanie karne zostało wszczęte postanowieniem z dnia 01 lutego 2015 roku. Tak więc, w tej sytuacji, przedawnienie karalności czynu nastąpiło w dniu 31 stycznia 2017 roku.

Mając powyższe na uwadze, postępowanie w niniejszej sprawie należało umorzyć z powodu przedawnienia orzekania w sprawie.

Konsekwencją umorzenia postępowania było orzeczenie o kosztach po myśli art. 118 § 2 kpw, który stanowił, iż w razie umorzenia postępowania wprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.